

PŘÍPADOVÁ STUDIE PROJEKT „ANNY“

Jména autorů studijní opory: prof. MgA. Helena Třeštíková

Název fakulty: Filmová a televizní fakulta

Název katedry: Katedra dokumentární tvorby

Studijní program: Dokumentární tvorba

Studijní opora byla zpracována v rámci projektu “Zajištění kvality studia na AMU a posílení reflexe nejnovějších trendů v umělecké praxi”, reg. č. CZ.02.2.69/0.0/0.0/16_015/0002404

EVROPSKÁ UNIE
Evropské strukturální a investiční fondy
Operační program Výzkum, vývoj a vzdělávání

MINISTERSTVO ŠKOLSTVÍ,
MLÁDEŽE A TĚLOVÝCHOVY

Úvod

V letech 1980–86 jsem točila svůj první časosběrný projekt „Manželské etudy“. Tento způsob natáčení mě nadchl a rozhodla jsem se touto metodou natáčet další témata. Podstatou je, že naši hrdinové nám vyprávějí v čase svůj příběh, skládající se z každodenních střípků. Ale my až do konce nevíme, jak se ten příběh bude vyvíjet. (O časosběrné metodě obecně jsem napsala materiál „Časosběrný film jako příběh“, který je též studentům k dispozici. V nakladatelství NAMU vyšla v roce 2015 knížka „Časosběrný dokumentární film“.)

V tomto textu chci objasnit na konkrétním příkladu jednoho filmu své postupy. Točím většinou veřejně neznámé lidi a cílem je sledovat jejich životní příběh. Zachytit dobu a prostředí, ve kterém žijí. Natáčím s nimi autentické situace a jejich výpovědi, kde se snažím zachytit jejich momentální situaci, jejich problémy a celkové rozpoložení. Snažím se o maximální autenticitu, nic nearanžuji, nerekonstruuji. Synchronní výpovědi používám částečně jako zvuk pod obraz, částečně ponechávám synchron. To zejména v situacích, kdy tvář vyjadřuje nějaké emoce.

Používám titulky: pro určení času a občas i vysvětlující text tam, kde je to potřebné pro pochopení situace, kdy nemáme jiný způsob objasnění a bez této informace by divák mohl být zmaten. Mé otázky jsou použity jen v případě, kdy by odpověď bez nich byla nesrozumitelná, jinak je vystříhávám.

V obraze se objevují jen zřídka, opět jen když to situace vyžaduje. Přítomnost kamery není nijak popírána, občas na ni někdo reaguje. Děj stříháme chronologicky, skoky v čase v této metodě nefungují. Naším cílem není ohromit krásně komponovanými obrazy, ale autenticky zachytit pravdu chvíle.

S našimi protagonisty jsem ve stálém kontaktu i mimo natáčení, setkání s kamerou je tak spíše jen jedna z forem našeho kontaktu, proto se postavy necítí být kamerou a zvukem příliš stresováni. Náš štáb je malý – jen kameraman, zvukař a já, se všemi se naši protagonisté znají.

Jak vznikl projekt „Anny“

V roce 1996 se podařilo v ČT domluvit realizaci projektu „Ženy na přelomu tisíciletí“ – 9 hodinových dílů z pětiletého sledování několika zajímavých žen různých profesí. Jednou

z nich byla doktorka Hana Malinová, která v Praze založila organizaci „Rozkoš bez rizika“ pomáhající pouličním prostitutkám. Cílem bylo zachytit i několik klientek této organizace.

Materiál nám rostl pod rukama. Společnost Rozkoš bez rizika se svými klientkami mimo jiné i hrála divadlo, což bylo obrazově i tematicky atraktivní. Hry psala Hana Malinová, vždy se vztahovaly k prostituci a byly vtipné a drsné. Spolupracovat jsme začali také se třemi klientkami – Vladkou, Janou a nejstarší Annou. Při střihu v roce 2000 jsme se s ČT rozhodli toto téma rozložit do dvou dílů s názvem Rozkoš bez rizika 1. a 2.

Zpětné poučení

Toto rozhodnutí dnes považuji za špatné. Nadšení z bizarních divadelních produkcí spolku převážilo nad úvahou, kolik toho divák snese. Ukázek z divadelních produkcí bylo příliš, téma stále stejné a byť vše bylo vtipné a originální, bylo toho prostě moc. Nepracovali jsme se zkratkou a náznakem a výsledek vypadal spíš jako seřazený hrubý materiál než definitivní tvar. Poučení tedy je, že je třeba umět vyhazovat materiál, který je dobrý, brání-li kompaktnímu tvaru a zbytečně jej prodlužuje.

V roce 2007 jsem navázala spolupráci s producentskou společností Negativ a dohodli jsme se dále rozvíjet některé mé předchozí filmy. Z projektu „Rozkoš bez rizika“ jsme se rozhodli pokračovat ve sledování starší prostitutky Anny.

Důvod: Anny byla zcela autentická a velmi kooperativní. Natáčení jí bavilo. Kromě šlapání ulic vždy také normálně pracovala, většinou jako toaletářka na WC v metru. Divadlo hrála s nadšením a měla svou kultovní píseň „Předposlední cigareta“, kterou přímo pro ni napsala Hana Malinová.

Vývoj natáčení a úvahy o tvaru filmu

Kromě očekávatelných situací – práce na WC, hraní divadla a šlapání ulic se odehrály nečekané věci: dvakrát rozvedená Anny se znovu vdala. Pak jako náruživá kuřačka onemocněla s plírci, rozvedla se a několik let před plánovaným dokončením projektu zemřela. Celou dobu natáčení

jsme se snažili o plastické vykreslení Anny, a především o zachování její lidské důstojnosti. Zdůrazňovali jsme její charisma, velkorysost a humor.

Při natáčení jsme se co nejvíce snažili natočit kromě Annina vyprávění i různé dění okolo ní. Anny vždy vypráví o své momentální situaci, cílem bylo ponechat minimum těchto výpovědí v synchronu a většinou je použít pod obraz natočených událostí okolo Anny. Jednak tak vzniká další rovina – vzájemná interakce obrazu a zvuku, dále lze výpovědi použité pod obraz krátit a udělat někdy chaotické vyprávění díky střihovému zkrácení přehlednější. Výpověď tak můžeme natočit zcela volně, bez přerušování a docílit co největší autenticity, protože víme, že i rozvleklé a z tématu na téma přeskakující vyprávění dokážeme ve střihně zhuštin, samozřejmě při zachování původního vyznění.

Ve svých filmech většinou nepoužívám hudbu. Tady jsem se rozhodla přece jen začlenit hudební motiv z Verdiho opery „La Traviata“. V nočních scénách z ulice se několikrát objeví úvodní pasáž z předehry a zase mizí. Ve finální scéně z večírku, kde Anny tančí v masce smrti jsem se rozhodla rozvést valčíkovou melodii z Traviaty na Annin tanec. Cítila jsem to jako symbol Anniny touhy po velké lásce, která se nenaplnila. A také jako potvrzení, že každá lidská bytost, byť žije ten nejnuznější život, má svou důstojnost a je hodna naší úcty.

Po nečekané smrti Anny jsme udělali rešerši natočeného materiálu a s producenty jsme dospěli k závěru, že máme dostatek materiálu na dokončení filmu. Projekt jsme pak ve střihně dodělali v plánovaném termínu, tedy až několik let po Annině smrti.

Střih filmu

Bylo to poprvé, kdy natočený materiál byl kompletní a nedalo se počítat s žádnými dotáčkami. V první verzi (asi dvouhodinové) se opět objevilo mnoho bizarních situací, prostředí, výpovědí a bylo jasné, že je třeba zhuštinovat. Nechala jsem si udělat přesný transkript této pracovní verze a porovnávala sílu a srozumitelnost jednotlivých výpovědí.

Nad papírem jsem vymyslela mnohá řešení – krácení výpovědí, kombinace výpovědí pod obraz se situačně natočenými pasážemi. Tím se výrazně zkrátily právě i „mluvící hlavy“. Při kombinování výpovědí pod obraz se situacemi jsem přemýšlela o tom, jak spolu korespondují

a doplňují se, případně vytvářejí kontrast viděného a slyšeného, což může být jedním ze zajímavých prvků filmu.

Ve střížně jsme pak tyto na papíře vymyšlené konstrukce zkoušeli. Něco fungovalo, pokud ne, hledali jsme jiná spojení a řešení. Konečná verze má 66 minut. U dokumentu je hledání výsledného tvaru jednou z nejsložitějších fází práce na filmu. Na střížnu je třeba mít dostatek času. Také je dobré mít ve stříhu časovou pauzu, po které režisér i střihač vidí materiál čerstvými očima a snadněji najdou případné chyby.

Komentovaný zpětný scénář filmu

(Pro větší přehled jsem se rozhodla ponechat u transkriptu kódová čísla.)

10:00:00 *Prst otírá objektiv kamery, Anny v pozadí na podiu se připravuje na vystoupení.*

10:00:08 *Titulek:*

Česká televize

Negativ

Helena Třeštíková

uvádějí

Anny na podiu zpívá písničku Předposlední cigareta, muž otírá objektiv kamery.

Anny: *Do nosu se mi zavrtala vůně...*

10:00:20 *Titulek:*

dokumentární film

natáčený šestnáct let v letech 1996–2012

Kamera najíždí na zpívající Anny.

Anny: ...od polívky dršťkovy, a ten, kdo mi jí dneska večer cvakne ochutná žár lásky můj, předposlední cigareta varuje, je čas někoho sbalit, kdo mi koupí párek aspoň v rohlíku anebo dá mi nalít.

Do úvodu filmu jsme zařadili píseň, která byla Anniným „hitem“ a rozhodli jsme se ponechat i zcizující prvek čištění objektivu. Píseň se ve filmu objeví celkem třikrát. V první verzi filmu byla použita pětkrát, v různých prostředích a situacích, ale bylo to přesně to, co děj brzdilo.

10:00:58 *Anny večer na ulici, chodí po chodníku s kabelkou, kouří.*

Anny: (ve zvuku) Tak do Perlovky na kšefty jsem se dostala úplně čistou náhodou, když jsou vlastně... s manželem jsem se rozcházela. No a zašla jsem si na kafe, tam jsem se seznámila s jednou paní. A tak jsem se bavily, daly jsem si panáka prostě. A tak mi to jako řekla prostě, že si chodí přivydělávat a říká – no a

10:01:27 nechtěla by's tady zůstat se mnou? Tak jsem vlastně tam začla chodit. Bylo mi 46. Necelejch.

Anny: (ve zvuku) Předposlední cigareta...

Anny na pódiu zpívá.

10:01:40 **Anny:** ...žaluje, že nevděk světem chodí, poctivě tu šlapu dobrejch 20 let a čím dál míň to hodí.

Potlesk diváků, Anny se uklání.

10:02:01 *Titulek:*

ANNY

Anny za okýnkem na veřejných toaletách obsluhuje zákazníky.

Anny: Kam to bude, pane? Na malou nebo na velkou?

Muž: Na malou, na malou, na malou.

10:02:11

Titulek:

1996

Anny je 47 let

Anny: Tady máte osm zpátky. Pán mi proběhl asi? Ne. Tamhle je za váma.

Muž: Zase to zvedli, jo? Ne. Čurání za dvě.

Anny: Za dvě.

Muž: Už jsem se lekl.

Anny: Ke stání za dvě, k sezení je to za tři.

Prostředí veřejných toalet je bizarní samo o sobě, ale pro Anny je to její autentický svět. Naše dohoda byla, že se bude chovat zcela normálně, bez ohledu na kameru bude obsluhovat zákazníky, jako bychom tam nebyli. To Anny nedělalo naštěstí žádné problémy. Stejná domluva platila ve všech dalších prostředích, kde jsme se ocitli.

Anny vytírá podlahu veřejných toalet.

Anny: Zase tak na chvilku pokoj.

Anny: *(ve zvuku)* Teď teda už tam chodím jako míň, ale jako zajdu tam.

Anny u okýnka obsluhuje zákazníky, zároveň mluví na kameru.

10:02:45

Anny: Kam to bude, pane?

Anny: Normálně jenom.

Anny: Na malou?

Anny: Ano.

Anny: Někdy jako prostě tam třeba... *(na zákazníka)* Tady máte ještě korunku. Někdy tam třeba prostojíme celou noc prostě a nejdete ani na jeden kšeft, takže ještě vlastně, když si tam dáte, já nevím,...

10:03:02

Anny vytírá pánské toalety.

Anny: *(ve zvuku)* ...kafe nebo limonádu, takže ještě vlastně člověk platí ze svého.

Anny mluví s mužem, který se zdráhá vstoupit na toaletu, zatímco ona tam vytírá a je tam filmový štáb.

Anny: Jo, pojdte, je otevřeno.

Muž: Abych tam nevezl do záběru.

Anny: Ale vždyť je to jedno, můžete tady doleva, abyste si nemyslel, že třeba na vás budu koukat.

Muž: Ale mně nejde o vás.

Anny: Jako do záběru můžete.

10:03:32

Anny máchá mop a vytírá dál.

Anny: Ježiš, to je, jak kdyby tam bylo nějaký bláto. Jak je venku? Neprší?

Muž: Ne, je sucho.

Anny: Sucho? Kde se to tu bere teda?

Muž: Tak to máme nahoře rozkopaný, tak to tam...

Anny: Jo. No tak já se nahoru nedostanu, když jsem tady zavřená. Nevíme ani, jaký je venku počasí.

Muž odchází, Anny dál vytírá.

10:03:55

Anny: *(ve zvuku)* Já říkám, mně to nevadí, jako neštítím se žádný práce, jestli to je s koštětem nebo prostě to, protože já říkám, neberu to, že někdo řekne, že...

Anny sedí u okýnka a mluví na kameru.

Anny: ...nemůže najít práci, protože kdo chce dělat, ten si práci najde. A jestli teda jde dělat kvůli penězům.

Anny u hovoru na kameru obsluhuje zákazníky u okýnka.

Muž: Kabinu prosím.

10:04:15

Anny: Jestli jde dělat teda kvůli tomu, aby teda měl peníze, tak prostě, tak veme jakoukoliv práci třeba i s tím koštětem. Jako tohle neomlouvám, že někdo nemůže najít práci.

Anny: Kam to bude?

Muž: WC jenom.

Anny: No já vím, že nejdete do divadla. Ke státní nebo k sezení?

Muž: Ke státní, ke stání.

Tato Annina replika o divadle nám posloužila jako dobrý můstek k přesunu na divadelní zkoušku.

10:04:33

V prostorách R minus R zkouška na divadelní představení, nacvičování tanečku a písničky.

Všichni: *Pod skálou při pobřeží piráti se blíží, na černých lodích přinášejí smrt.*

Anny: *(ve zvuku)* No tak k divadlu jsem se dostala tím, že jsem vlastně se seznámila s Hankou Malinů v Perlový ulici, kde jako chodila mezi děvčata, který prostě choděj na kšefty za peníze, dávala ochranné pomůcky děvčatům jako zdarma. Pak teda mi dala vizitku, že existují v Bolzanově ulici jako středisko, kam jako můžu se kdykoliv obrátit, když bych měla nějaký potíže. No tak jsem tam jako začla docházet. No a začli hrát divadlo, tak mě přemluvili, jestli bych to nechtěla zkusit. No jako pro mě to byl hroznej šok, protože v životě jsem divadlo nehrála. Já říkám jako, že se budu teda snažit.

László: *Já nejsem zlej.*

10:05:35

Divadelní představení, všichni na pódiu zpívají.

Všichni: *Hej, hej, hej, já nejsem zlej, nejsem zlej, jsem jenom opatrněj.*

V šatně před představením, převlékání, líčení, mluvení.

Jana: Máte ještě někdo ty šprcky někdo?

Žena: Já jsem řekla, že už vám nedám ani jednu.

Anny: To víš, že jo, my ti dáme gumy a ty pudeš na kšeft večer, vid'?

10:06:02

Žena: A my zase utřem, vid'?

Muž: Máš ten pocit, že to se může stát? Já jdu ven, mně je tady z vás dusno. Musím vám říct, že jste byli úplně úžasný, jak jste zvládli všechny ty tanečky, na druhou stranu to bylo báječný.

Žena: No jo, ale já jsem u toho spala. Já, jak jsem se tam oblíkala, víš.

Muž: To by nás možná vzali do Perlovky jako.

Žena: Tomu nevěř, tam by tě vyhodili rychle.

Muž: Fakt, jo?

Anny: A pasáci by ti natloukli kokos.

Žena: Děvčata, je tam někdo vzadu, kdo by mě odstrojil, já nemám takový prsa jako někdo.

10:06:33 **Anny:** Já mám takové módní podvazičky.

Muž: Chceš tady to?

Žena. Děkuju.

Anny spolu s ostatními si v šatně notují písničku Předposlední cigareta.

Anny: *Kdo mi jí dneska večer cvakne, ochutná žár lásky můj.*

Situace v zákulisí byly vždy dost „výživné“, protože humor klientek Rozkoše bez rizika (dále jen R-R) je velmi specifický a obvykle se nějak vztahuje k jejich pouliční činnosti. V prvním tvaru jsme takových situací měli více, ale opět se ukázalo, že to pak už nic nového nepřináší a děj spíše brzdí.

10:06:47 *Večerní ulice – pražské prostitutky, Anny kouří na chodníku, ohřívá si ruce u domu.*

Anny: *(ve zvuku)* Stalo se nám taky, stály jsme tam s Janou Danou Koženou a jako nevím, asi 28 mu bylo, stály tam mladý děvčata, nevšiml si jich prostě. A pak jsem se ho ptala, já říkám jako – proč sis nevybral, vždyť jsou tam mladý holky? A on říká,

10:07:27 že už se mu několikrát stalo, že třeba od nich vezmou peníze, neudělají vlastně ani tu službu a nebo prostě se snažej to odfláknout a ještě třeba ho okradou. Takže on radši prostě, když už se rozhodne, že tam jde, takže si radši vybírá starší.

Anny si líčí rty na ulici, kolem projíždí taxikáři, Anny stojí u výlohy.

10:08:09 **Anny:** *(ve zvuku)* Ručičku mám nějakou bolavou, to už mám asi třetí měsíc. A tuhle jsem se potkala s kamarádkou, ona taky se mě ptala, co mám s rukou, tak nezapomněla podotknout, jestli to nemám z mé profese. Tak jsem jí odpověděla, že určitě ne, protože já erotickou masáž dělám pravou rukou a ne levou, takže bych musela mít namoženou tu pravou. Tak jsme se zasmály.

Anny jde k brzdícímu autu, které vzápětí ale odjíždí.

Anny na ulici jsme vždy natáčeli jen tehdy když se tam sama chystala vyrazit. Nikdy se nám nepodařilo natočit její odjezd s klientem. Asi jsme tomu zabraňovali svou přítomností, ale nechtěla jsem to nijak aranžovat třeba domluveným autem. Vše mělo vždy být zcela autentické.

10:08:51 *Anny sedí ve vlakovém depu na schůdku u vlaku, před sebou kýbl s vodou, vedle koště, kouří.*

Anny sehnala ještě další práci, prostředí vlakového depa se svou atmosférou se do Annina příběhu velmi hodí a tato situace reflektuje Anninu schopnost najít si práci. Zároveň jsme mohli tuto obrazově zajímavou situaci využít jako podklad pro její výpověď mimo obraz. Rozhodli jsme se jednotlivé časové etapy rozdělovat titulky s určením času.

10:08:55 *Titulek:*

1997

o rok později

Anny: *(ve zvuku)* Já jsem teda prvně v tom, koncem toho března jsem měla štěstí,...

Anny stojí vedle vlaku a mluví na kameru.

Anny: ...já jsem chytla jednoho německýho zákazníka, byla jsem... v Jaltě jsem spala s ním jako, takže to jako prostě, to bylo dobrý. No a jak jsem byla tady u toho Mánesu, tak to jako prostě nebylo... nebylo to teda na kompletní službu a dostala jsem tisíc korun, t takže jako to bylo... A během vlastně deseti minut mě

10:09:26 zase odvezl autem zpátky. Takže... no a od té doby jsem tam nebyla, protože co slyším jako takhle, když potkám některý děvčata, takže co slyším, tak jako bědujou hrozně, že je to tam čím dál tím horší.

Anny napouští kýbl s vodou, máchá hadr, vylévá vodu mezi koleje.

10:09:40 **Anny:** *(ve zvuku)* Ty ceny jsou úplně katastrofální. Zákazník by chtěl, já nevím, za pět set jako všechno, ale když se má z toho zaplatit ten byt, je to hrozný.

Anny jde s kýblem do vlaku, vytírá chodbičku vlaku.

Anny: *(ve zvuku)* Nesouhlasím s tímhle tím režimem. Můj názor je ten jako – my blbci budeme muset dělat pořád a ten, kdo prostě okrádal za komunistů, že okrádá stejně teď a ty se budou mít furt dobře. My vlastně, ta dělnická třída, to asi jako nezměníme, protože stejně si to nahoře udělají tak, jak oni budou chtít. Když byla vlastně éra komunistů, tak jsem dostala byt, ve

10:10:22 kterým bydlím, prostě dělat musel každej, kdo nedělal vlastně, byl za to trestanej, že jo, za absence a nebo prostě za paragraf 203, za to příživnictví. Prostě za tý totality, tak můj jako otec dětí nedělal a byl zavřenej za to.

HT: A ty's ale byla, s tou příživou jsi měla nějaký problémy zrovna, že jo?

Anny v chodbičce vlaku, mluví na kameru.

Anny: No to už bylo, to jsem byla mladá, bylo mi 20, takže jsem vlastně...

Anny umývá kupé vlaku, zapaluje si cigaretu, umývá schůdky z vlaku, dívá se na hodinky, zavírá vlak, odchází pryč od vlaku.

10:11:00

Anny: *(ve zvuku)* ...utekla z domova. No a jako dostala jsem šest měsíců za příživu, který jsem si teda odpykala ve Všehrdech. Já jsem ještě teda, že jsem vlastně nechala doma matce svojí nejstarší dceru, kterou jsem měla za svobodna, takže mi to dávali jako prostě, že jsem opustila dítě a řádně nepracovala, že jsem se příživovala, proto se tomu říká příživa. Dneska je to jedno, jestli dělá člověk nebo nedělá.

Jedna z mála situací, kdy se ve filmu objeví někdo z Anniny rodiny, dcery ani syn natáčení být nechtěli.

10:11:53

Anny doma s vnoučkem na klíně, prohlíží si knížku.

Anny: Co je tohle to?

Vnouček: Kluk na koníku.

Anny: Na koníčku houpacím, vid'?

Vnouček: To mi taky koupíš, babi?

Anny: Ty už jsi velikej na toho koníka.

Vnouček: Nejsm.

Anny: Ale seš.

Vnouček: Vždyť jsem malej.

Anny: Nejsi malej, už jsi velikej. To je jenom pro malé děti.

Vnouček: Vždyť jsem taky malej.

10:12:13 *Anny s vnoučkem skládají v kuchyni na podlaze autodráhu.*

Vnouček: Já už to umím, babi.

Anny: Jo?

Vnouček: Jo. Koukni.

Anny: No, ale počkej, to musíme potom to... to musíme nějak... je... Vidíš to, tady takhle podle toho. Tohle je nějaká ta prohnutá, člověče, kde to bude?

Vnouček: Tady, babičko. To je moje babička, že jo, babi?

10:12:41 **Anny:** Jak to, že mi neříkáš Anny? Ty už jsi to zapomněl, jo? Co?

Vnouček: Já ti budu říkat babi.

Anny: No, to je lepší.

Anny: No tak to asi nedáme dohromady.

Kamera se rozhlíží po kuchyni – plynový vaříč s malou plynovou bombou, vnouček stojí u dveří, Anny se k němu shýbá, objímají se a loučí se.

10:13:07 **Anny:** Ty moje prdelko.

Vnouček: Pudeš taky s náma?

Anny: Nepojedu, vy jedete do Příbrami a já tu dovařím gulášek dobrej, jo?

Anny si dává jídlo na stůl, sedá si ke stolu a jí.

Anny: *(ve zvuku)* On má cukrovku, je na inzulínu. Jako tak zvládneme to dobře, no. Prostě nesmíme mu dát najevo jako prostě nějak, že to, že by byl nemocnej. Sice on někdo řekne cukrovka, jako nemoc je to, vid'? Protože musí dodržovat dietu.

10:13:47 *Anny míchá guláš, mluví na kameru, pláče, otírá si slzy.*

Anny: Říkám, je to... Je to hrozný. Když vlastně vidí třeba děti, že můžou všechno a on prostě nemůže.

Anny sedí v obývacíku na gauči, dívá se na televizi – pohádka s Libuškou Šafránkovou, Anny zasněně hledí na obrazovku, kouří a pije kafe.

Televize: *Jaký jsem? – No, to se ví, že úžasný. – To bude táta koukat, jakou si vedu nevěstu. Jenže jsem si dal slovo, že... – Že co? – Že se nevrátím domů dřív, dokud nepřivedu své sestry a švagry. – No tak je přivedeš. Se mnou. – Když pro tebe je všechno tak snadné. – Pro tebe bude taky.*

Situace, kdy se Anny dívá na televizi, je zcela autentická a dokonce pohádka, která právě v televizi běžela, zapadá dobře do Annina příběhu.

10:15:23 *Anny večer na ulici, kouří.*

Anny: *(ve zvuku)* Teďko teda poslední dobou jdu třeba tak, já nevím, třikrát za měsíc. A říkám jako opravdu třeba výjimečně anebo když chci prostě nějak přilepšit dětem nebo tak, jedině tak. I když třeba, když koupím vnoučatům anebo prostě, tak jako neví, z jakejch je to peněz. A říkám – styděla bych se hrozně před nima.

10:15:57 *Malinová na představení, mluví do mikrofonu.*

Malinová: Já tady vítám těch pár věrných, které se přišlo na naše představení podívat.

Pohled na diváky v publiku.

Malinová: *(ve zvuku)* Takové poslání našeho sdružení, my se jmenujeme...

Malinová mluví do mikrofonu.

Malinová: Rozkoš bez rizika, je především jak...

V šatně, příprava na vystoupení, Anny si líčí obličej, je v červeném kostýmu.

10:16:13

Malinová: *(ve zvuku)* ...zamezovat dalšímu šíření sexuálně přenosných chorob, takže my se staráme o bezpečný sex.

Žena kreslí rtěnkou druhé ženě jizvu na krku.

Žena: Na krk, ano, to je nápad.

Malinová: *(ve zvuku)* Pochopte to, že nejsme herci ani herečky a že to děláme pro radost a snažíme se to, aby to bylo přesně po tu dobu, aby to přinášelo radost vám i nám, jo?

Klavírista hraje na klavír, Anny s ostatními hrají a zpívají.

10:16:37

Všichni: *My chtěly být vznešené, však říkají, že jsme zkažené, místo hradů, paláců pár kořalíček na tácu, co bohatým seberem, proclastáme, prožerem, bohatým berem, na chudý serem, co urveš, to máš, nikomu nic nedáš.*

Diváci tleskají, Anny zpívá v červeném kostýmu sólo.

Anny: *...má asfaltový vrásky a nežádají zas tak moc, jen trochu mojí lásky, ta ještě něco vydrží, uzavírají se sázky, to je to, co děsí sentimentální Nessie.*

Jedna z málo scén z představení souboru R-R. Měli jsme jich natočeno více, ale nechtěli jsme film zahltit obdobnými situacemi. Text písně je příznačný pro repertoár souboru. Návaznost na další situaci: červený divadelní kostým, červená bunda na ulici.

10:17:37

Anny s kamarádkou na ulici – stojí v bundách zády ke kameře.

Annina kolegyně je snímána jen zezadu, nechtěla být identifikována, ale je to zcela autentická prostitutka a Annina vrstevnice.

Anny: *(ve zvuku)* Jako když jdeme ve dvou, tak takhle prostě, dělíme si i o peníze a dělíme se i o služby, jo? Prostě jedna třeba, já nevím, tu ruční masáž, druhá potom provede jako to dokončení

10:17:57 nebo obráceně. Jo? A on třeba, já nevím, šáhne si tý na prsa, tý na prsa prostě a to, jako říkám, někdy ten zákazník to jako vyloženě chce ty dvě. Takže jako... a my jsme i radši, protože nemusíme mít strach, že by se něco stalo. Když jdeme dvě, tak přeci jenom je to takový jistější.

10:18:23 *Anny na náměstí Republiky na trhu, prohlíží si u stánku oblečení, kouří cigaretu.*

Anny: *(ve zvuku)* Přála bych, aby v tý Perlový ulici, aby trošku vymizely ty Bulharky nebo úplně, protože tam děvčatům kazej kšefty. Když už člověk něco takovýdleho podniká nebo prostě jde do takovýdleho rizika, tak abysme teda tu cenu, co si řekneme, abysme od toho zákazníka dostaly a ne, aby on nám řekl – to si můžu jít o kousek vejš a tam mám všechno třeba za pět set.

10:19:08 *Anny ukazuje krátký svetřík na kameru.*

Anny: Hezký, že jo? No a když k tomu budu mít tu minisukni, to ani nebude vidět, to bych mohla nosit jenom tak.

Anny s cigaretou v ruce si prohlíží šaty.

Anny: Oni jsou elastický, tak to by mohlo bejt. Já jsem koukala, že jsou elastický.

Prodavačka: Jo, ony jsou elastický, ale zase podle toho, co jste zvyklá nosit, že jo, samozřejmě.

10:19:24 **Anny:** No, tak já právě, že nosím hodně krátký.

Prodavačka: Hodně krátký? Jo, tak jako můžete mít vlastně.

Anny si prohlíží oblečení u stánku.

Anny: *(ve zvuku)* To, co nosívám nejradši je to mini, protože v tom se cejtím jako docela dobře, a i to dobře vypadá, když prostě tak nějak ten mužskej vidí trošku víc, tak jestli nějakou minisukni, nějaký tričko k tomu nebo něco, prostě něco takovýho trošku sexy.

10:19:53

Anny u stánku se dívá na oblečení.

Anny: No ta cena taky. To by musela bejt jedna služba. *(smích)* Ale menší, menší jenom taková. *(ve zvuku)* Myslím si,...

Anny sedí na betonovém podstavci na náměstí Republiky u trhu a mluví na kameru.

Anny: ...že bych se tam mohla vypravit zkusit něco klofnout, abych zase si mohla zase něco pořídit novýho na jaro, něco, nějaký oblečení, abych změnila šatník trošku. *(smích)*

10:20:20

Anny na veřejné toaletě, obsluhuje zákazníky u okýnka.

Žena: Můžu vám to dát takhle v drobnějch anebo dvacetikorunu?

Anny: No, radši dvacetikorunu, protože už je pokročilá doba a pak, když to budu vracet, tak mi taky nadávají, že... Děkuju, papírek je tady před vámi.

Anny sedí u stolku vedle okýnka a mluví na kameru, u rozhovoru obsluhuje dál zákazníky.

Anny: Přání největší snad to, co mám, ale to se asi těžko splní, aby se...

Žena: Dobrý den, já si chci jenom umejt ruce. Korunu?

Anny: No, korunu.

10:20:48

Anny ukládá korunu do krabičky.

Anny: *(pláče)* Aby se náš malej dostal z tý cukrovky, ale to se asi nepodaří. Je mi to hrozně líto, protože když vidím, že třeba rodiny anebo jsou ženský, který se o děti nestarají a mají zdravý děti a vlastně malej má dobrý podmínky, jak bytový, tak i finanční, když holce pomáhám, podporuju jí, že musí bejt teda takhle nemocnej. *(Anny si bere kousek toaletního papíru)* Já si utrhnu kapesníček.

10:21:22 *Anny si sedá ke stolečku, před sebou má zrcátko a češe si vlasy.*

Anny: Musím se trošku zušlechtit, jelikož jsem tady navázala novou známost z Německa až a jestli ten mladý muž se dostaví, tak pudeme na kávu.

Anny si líčí oči.

Anny: Musím, jestli přijde ten Němec, abych trošku vypadala, abych nedělala českým holkám ostudu.

10:21:50 *Anny stojí na chodníku, za ní je plakát s nápisem – Život je skvělý, když vás má někdo rád! Radegast, Anny drží nad hlavou červený deštník, kolem projíždí tramvaje, Anny si pročesává rukou vlasy.*

Zcela náhodně zvolená scénérie, kde měla Anny mít rande – plakát na Radegast se nám velmi hodil, ve výsledném tvaru pro ČT muselo být logo firmy vymazáno. Vedlejší plakát s portrétem Alfreda Hitchcocka je kuriozní bonus.

10:22:42 *Anny na oslavě svých narozenin, rozlévání šampaňského do skleniček, na stole krabice s chlebičky, zákusky.*

Muž: Rád si povídám mezi čtyřma nohama.

Anny: Počkej, já si doleju tady, já ještě mám tady lahvičku. Tak si doleju tady to, tam prej je nejvíc toho alkoholu v tom zbytku.

Žena: Já ti přeju všechno nejlepší, hodně zdraví.

10:22:57

Titulek:

1999

Anny je 50 let

Žena: Ať ti to v tom životě všechno vychází, ať se ti hlavně splní všechno, co si přeješ.

Anny: A proč ne pohlavní svěžest? To ke zdraví patří.

Žena: Jasně, to je to, co si přeješ.

Helča: Přeji ti nových úspěchů do dalšího života.

Anny: Děkuji.

Helča: Tady máš taky dárek.

10:23:10

Anny: No tak to se musí tady to.

Helča: Tady máš taky dárek.

Anny: Děkuji. A dva zrovna, jo? Helčo?

Helča: Budeš mít dva chlapy.

Anny: Všichni poplivat, všichni poplivat.

Anny dává poplivat kondomy přítomným u stolu.

Muž: No to máš tři kšefty, průměr jeden je pětikilo, tak máš patnáctku doma.

Anny si přitukává s ostatníma, jí chlebičky.

10:23:30

Anny: *(ve zvuku)* No, tak až jako prostě, až tady skončíme, samozřejmě pak vyrazím do ulice. Je potřeba, budou Vánoce, je potřeba každá koruna. No, padesátka. Ale vůbec se jako na to necejtím, furt si připadám jak takovej blázen jako dřív.

Anny u stolu baví společnost.

Anny: Víš, co tam má tenhle pán taxikář?

Helča: Nevím.

Anny: Jízdu za sex hlase předem. Takže... *(smích)*

Anny: Je to asi tak čtyři měsíce, u mě zastavil jeden můj jako známej, stálej, že uděláme službu v autě. No tak jsme se prostě dali do konání povinností pracovních a najednou já vidím ve zpětným zrcátku dálkový světla. A najednou on říká – to jsou příslušníci. Ale jako byli solidní, počkali, až se jako...

10:24:37

Helča: Udělá.

Anny: Ustrojil. *(smích)* Vylezl ven a stálo ho to o pět set navíc, musel zaplatit pokutu a jako bez diskusí, protože my jsme si ani nevšimli, že jsme vjeli do zákazu vjezdu jako.

Helča: To jste měla říct, že jste jeho manželka.

Anny: My jsme jako vyprávěli, vyprávěli... No tak to by stejně platil pokutu, i kdybych řekla, že jsem jeho manželka, protože do zákazu vjezdu nesmí zajet ani manžel s manželkou.

Večerní ulice, kaluž vody, prší, Anny na ulici, různé pohledy na ostatní prostitutky na ulici.

Záměr byl natočit i další prostitutky na ulicích, ale natáčení nebylo jednoduché, protože většina prostitutek má svého pasáka, který její okolí bedlivě hlídá, takže se podařily zachytit jen letmé střípky.

10:25:10

Titulek:

2000

Anny je 51 let

Anny: *(ve zvuku)* Teďko jsem v Myslíkovy ulici, do Perlovky jsem přestala chodit, protože tam jako, tam je to prej, co jsem slyšela, čím dál tím horší, od taxikářů. Protože vím, že tam jsou problémy, co tam ty děvčata mají ty pasáky, tak potom, kdy třeba si ona uleje, já nevím, stovku nebo dvě, tak jí tam třeba ještě zmlátí. Prostě dávat peníze pasákovi nebo tak, v žádným případě.

10:25:40

Projíždějící auta, Anny stojí na rohu ulice u osvětlené reklamy.

Anny: *(ve zvuku)* Tady je nevýhoda v tom, že je to na kšefty do auta, jo? Tím pádem jako jsou i nižší ceny, nemůžeme požadovat ty peníze jako, když se jde na privát. No ale zase je výhoda v tom, že zase to není na tu hodinu, že většinou teda, když tady zastaví nějaký ten mužskej, takže vlastně se odbyde ta služba a zase nás doveze zpátky. A že se člověk nemusí otravovat tu hodinu s ním.

Anny na kraji chodníku.

Anny: *(ve zvuku)* No dneska je výjimečnej den, je sice, že jo, svátek.

10:26:16

Anny mluví na kameru.

Anny: No svátek práce, ne? A lásky čas, je první máj, takže by dneska měl bejt výjimečnej, ale zatím, jak to vidíte sami, tak převážně většinou samý ženský choděj. Tak nevím, to by asi...

Kolem Anny prochází skupinka zahraničních turistů, ohlíží se na kameru, Anny na ně volá.

10:26:30

Anny: Usmívejte se, halo, televize, televize, televize. Wir gut Tschechisch? Nerozumíš.

Anny stojí u výlohy, prší, pohled do kaluže, kapky deště.

Anny: Začíná hezky pršet a nemám deštníček.

Toto bylo poslední natáčení Anny v první fázi projektu. Další se realizovalo až po dohodě s Negativem a ČT na pokračování projektu. Anny byla naštěstí ochotná s námi dále spolupracovat.

Anny jde ve dne po ulici, vchází do podchodu metra na veřejné toalety.

10:27:10 *Titulek:*

2007

o 7 let později, Anny je 58 let

Anny: *(ve zvuku)* Zažádala jsem si předčasně o důchod, takže jsem... o nějakou kačku jsem byla na tom tracená, ale ne o moc, protože díky době, pánů podnikatelů, že jo, když vás zaměstnají, napíšíou vám nejnižší možnou sazbu platu, aby nemuseli za vás odvádět velké daně, takže ten můj důchod starobní, je to opravdu na žebrání.

10:27:50 *Anny zdraví kolegyni toaletářku.*

Anny: Dobrý den, paní toaletářko, dobrý den.

Toaletářka: Ty vole, a co to jde za tebou? Ježišmarjajosefe, no, tak to je teda, to je hezký.

Anny: Hele, já se dojdu vyčůrat a můžu se tady trošku namalovat?

Anny si maluje u zrcadla oči.

Anny: Teď si ještě vypíchnu oko, protože už jsem se dlouho nemalovala. Příště, až přijedu, tak už budu blond, zase naše blondýna z Londýna.

Toaletářka: Prosím tě, už si žádný sračky na hlavu nedávej.

Anny: A to mám chodit takhle?

Toaletářka: Vypadáš daleko líp, prosím tě.

Anny: Takhle?

10:28:40

Toaletářka: Tam to potom ti odrůstá a seš jak odbarvená cikánka, ty. Ježíš, příroda, Anny, vždyť už ti není třicet.

Anny: Příroda? Mně je 25 let.

Toaletářka: No, to jsem zapoměla.

Anny si přezouvá boty.

Anny: *(ve zvuku)* Já jsem zvědavá teďko, jak to bude, dneska bylo v novinách, že budou se zvyšovat platy. A nevím jestli teda jako v dělnický třídě nebo jenom jestli ty nahoře si budou zvyšovat.

Anny se často označuje za dělnickou třídu, tento, z dob socialismu zprofanovaný, výraz v jejím případě působí zvláště kuriózně.

Anny se otáčí na kolegyni toaletářku, na noze má jednu botu bílou, jednu botu černou.

10:29:12

Anny: Ani neříkáš, jak jsem hezky ostříhaná.

Toaletářka: No seš, no.

Anny: Vid'?

Anny pokračuje v přezouvání bot.

Anny: *(ve zvuku)* Musela jsem se smát v lednu, když jsem šla pro důchod a takovou almužnu jako, že jo, co jsem dostala přidáno. No ale zase jsem říkala – zaplaťpánbůh, je na dvoje cigára.

Anny si vyndává z kabelky cigarety.

Anny: Tak jednu tady fouknu. No a povídej jako, co je nového?

Toaletářka: To já nevím. Nevím, co myslíš.

10:29:43 **Anny:** Na druhý straně všechno?

Toaletářka: Tak jako normálka.

Anny: Máme na stovku nazpátek, samozřejmě.

Anna za kolegyni obsluhuje u okýnka zákazníky.

10:29:57 **Anny:** *(ve zvuku)* Furt slyším, jak říkali – no, tak rok dva si budeme utahovat opasky a pak bude všecko dobrý. Kolik je to let už po převratu a my si je utahujeme furt.

Anny vrací mužovi do okýnka peníze.

Anny: Tady máte do kasičky. No, už musíte šetřit na Vánoce. Jsou za chvíli.

Anny s cigaretou se vrací ke kolegyni ke stolku.

Anny: *(ve zvuku)* Dneska tu seženeš všechno, ale ta dělnická třída na to nemá.

Opět stejná ulice a podklad pro samotný zvuk, kde se dozvíme Annina traumata. Její vyprávění je reakcí na banální otázku „co je nového“.

10:30:21 *Anny večer na ulici u výlohu baru, zapaluje si cigaretu.*

Anny: *(ve zvuku)* Člověk celej život makal a teď musí makat taky, protože by z důchodu chcípnul. Uvidím, jestli budou nějaký nabídky ještě nebo ne. Jestli někdo zastaví a bude něco chtít.

Anny se prochází potemnělou ulicí.

Anny: *(ve zvuku)* Moje vnučka dva roky za sebou skočila ze čtvrtého patra, za třičtvrtě roku to udělala znovu, ze samého okna, ze samého paneláku. Zaplaťpánbůh vždycky jí dali dohromady a jako chodí, všechno v pořádku, mluví. Ale trošku jako jí to poznamenalo na nervech, prostě občas na ní přijdou deprese a teď zrovna v týchle době je na léčení v psychiatrický léčebně. Tam asi trošku bylo něco doma, že asi s mámou, s mojí nejstarší dcerou, že měla asi nějaký nedorozumění, tak nevím co. Jestli bych neměla lepší, kdybych asi já skončila v tom blázinci, aspoň bych měla klid.

10:32:32 *Anny prodává v krámu – Vše za 35,-, pohled na figurky v poličce, Anny přerovnává zboží.*

Další z Anniných kuriózních zaměstnání. Prodejna levného zboží tematicky koresponduje s životem pouličních prostitutek – též toho nejlevnějšího, co je v této profesi k máni. Tuto „lacinost“ jsme ale vždy chtěli konfrontovat s Anninou životaschopností, velkorysostí, humorem a její zvláštní lidskou noblesou.

10:32:37 *Titulek:*

2008

o rok později

Anny: *(ve zvuku)* Teď teda už tam chodím na kšefty jako míň, ale jako zajdu tam, protože teď mám přítele a on o tom neví, že tam chodím kvůli penězům nebo prostě to, abych si přivydělala,

10:32:57 abych mohla dětem přilepšit nebo to. Tak bych se i docela styděla před ním. No jako teďko, co jsem se seznámila s tím mým přítelem, tak můžu vám říct, že mě to i jako přestalo bavit.

Anny před krámkem kouří cigaretu u výlohy.

Anny: *(ve zvuku)* Je rozvedenej, má tady prostě práci, prostě podnik, dělá tady. A říkám jako prostě, když nám to bude, byla bych ráda, ale říkám jako, rozumíme si i jako prostě povahově nebo prostě to, no a i jako po sexuální stránce jako prostě spokojenost na obou stranách. Zatím, nemůžu to... musím to zaklepat. Kdyby to vydrželo, byla bych ráda.

10:33:42 *Anny za pokladnou v krámě, obsluhuje zákazníka.*

Anny: 40, je to, jo? A 10 je 50, děkujem. Já tu měla ráno plnej šuplík, ale už se to nějak rozprchlo.

Muž: Díky, nashledanou.

Anny: Nashle.

10:34:05 *Titulek:*

o půl roku později

Anny jde po ulici a vchází do Šance centra k Lászlóvi.

Anny: *(čte nápis nad dveřmi)* Šance centrum.

Anny vstupuje dovnitř a zdraví se s Lászlem.

10:34:10 **Anny:** Ahoj, zdravím těm moc.

Anny ukazuje na kameru svatební šaty.

Anny: Tak se podívejte na moje krásné svatební šatičky.

Žehlicí prkno, položená kulma a žehlička, Anny mluví s Lászlem.

Anny: Co mám kamarádku, tak ona tři dni pařila a včera večer jí měl volat klient, že šla na kšeft, víš? Takže prostě jako mi vybuchla jako za svědka. Já říkám – no jedině, kdo přichází

10:34:33

v úvahu, László. Protože nikoho... hele, z těch holek jako bejvalejch, co teda jsem s nima chodila, že jo, dělat peníze ven na trasu, tak to vůbec není myslitelný, protože vždy to víš.

László: Ano.

Anny: To je dneska samá feťačka z toho.

László: Ano, ano.

Anny: A nebo... a to jako nechci na svatbu.

László: Jo.

Anny si zapaluje cigaretu.

HT: Andulko, kolikátá je to svatba?

10:34:57

Anny: Je to třetí. Do třetice všeho dobrého a zlého se říká.

Anny ve svatebních šatech.

Anny: Takže teď si vemu kulmu dozadu.

László: Ano, ano.

Anny: A hřeben si musím vyndat.

Anny se češe před zrcadlem.

Anny: *(ve zvuku)* Nejdřív to bylo takový kamarádství, no a potom už to bylo trošku lepší, trošku lepší. Vždyť to znáš, jak je to. No, tak já si myslím, že tohle už mi do smrti vydrží, ale nesmím umřít moc brzo, abych si aspoň něco užila.

10:35:33

Anny si kulmuje vlasy před zrcadlem, mluví na kameru (v odraze zrcadla), v pozadí za Annou jsou pračka a sušička.

Anny: No nebudu na všechno sama, vid'?' Už budu moct říct – mám manžela. Nemusíš, Andulo, na všechno bejt sama, už máš manžela. To už je takový usazení ke stáří. No, je to tak.

Anny si lakuje vlasy.

Anny: Fúj, to smrdí, ten lak, to je hrůza.

Anny se ukazuje Lászlóvi.

Anny: Tak László, budu se ti líbit?

László: Jo.

10:36:17 *Anny si líčí řasy, László se na ni dívá.*

Anny: László, sleduješ čas?

László: Ne, nesleduji. Přiznávám se, že ne. Máš to v rukou ty.

Anny: No, v 11.30 tam máme bejt, protože budeme dostávat rady, porady. A ve 12 hodin, až budou ručičky na sobě, začnou. (*notuje*) Tádádádá... Já ani nevím, co nám budou hrát.

Anny nás o své svatbě informovala a přála si, aby byla natočena. Souhlasil i její nastávající.

10:36:44 *Úřednice na radnici organizuje obřad.*

Úřednice: Hudba, prosím.

Anny: Honem, honem, honem.

Anny s ženichem přichází k zábradlí nad schodištěm a zůstávají stát, úřednice se pro ně vrací a vede je po schodišti dolů do síně.

Anny: Já myslela, že budem tady. (*smích*) Tak počkej.

Anny s ženichem přichází k oltáři.

Úřednice: Dobrý den, já vás vítám v oddací síni Staroměstské radnice.

Anny: Děkujem.

Úřednice: Vy se postavte takhle k nim tam.

Na stolečku u oddávající červené kaly, Anny si utírá kapesníčkem oči.

10:37:34

Oddávající: Vážení snoubenci, přeji vám do společných let, abyste v sobě našli dostatek všeho, co ve vztahu dvou lidí podmiňuje pocit štěstí. Nyní se ptám vás, pane Bilgi Uzi, zda dobrovolně vstupujete do manželství se zde přítomnou paní Annou Kašákovou?

Ženich: Ja.

Anny: *(šeptem napovídá)* Ano.

Ženich: Ano.

10:38:00

Oddávající: Ptám se i vás, paní Anno Kašáková, zda vstupujete dobrovolně do manželství se zde přítomným panem Bilgi Uzem.

Anny: Ano.

Navlékání prstýnků, ženichovi jde navléci hůře.

Anny: Ty jsi nějak ztloustnul. *(smích)*

Oddávající: A první manželský polibek.

Anny s ženichem a s ostatními vychází z radnice ven, přihlížející turisté jim tleskají.

Anny: Počkej, stůj chvílku.

Anny s cigaretou a ženichem odchází od radnice do restaurace na oslavu.

10:38:47

Anny: *(ve zvuku)* Mám ho ráda, že jo, jako mužskýho. A u těch cizinců je to trošku problematický. On chce, aby tady měl občanství.

V restauraci – probíhá přípitek novomanželům.

Žena: Musíš mít proslov česky.

Ženich: Já mluvím česky, já říkám, bude všechno lepší, všechno dobrý, dlouhý žijeme spolu.

Anny: Život. A na zdraví.

Ženich: A moc zdraví.

Anny: Na zdraví, pozor.

Žena: Nevěstovo zdraví taky.

10:39:17 **Anny:** Tak já teda taky připíjím na to manželství a musím tě hodně učit česky, aby ti všicki rozuměli. Dobře, ty umíš, ale jsi línej. Ale na to, abysme teda vydrželi až do smrti. A když už umřeš?

László: Ježišmarja, tohle říct.

Žena: Ta je hrozná.

Anny: Tak na zdraví. To byla legrace.

10:39:45 *Anny na vyšetření plic v ordinaci, v ústech má přístroj na kontrolu dechu, na nose kolíček.*

První náznak Anniných zdravotních obtíží. Z většího množství materiálu natočeného v ordinaci jsme zvolili dva úryvky – sfukování svící, protože svíce pak budou v příběhu ještě hrát svou roli, a Anninu hrdost na to, že už není rozvedená, ale zase znovu vdaná.

Zdravotnice: V klidu, ničeho se nebojte. Teď si zvykáme na to, že...

10:39:50 *Titulek:*

2009

o půl roku později

Zdravotnice: ...dýcháme jenom přes tu trubičku. Ještě chvíličku se rozdejcháme. Krásně vám to jde. A já vám tam teď dám ty svíčky a vy se zkuste hodně zprudka nadechnout a fouknout do nich. A foukněte hodně. No výborně. A ještě jednou. A hodně foukněte. A naposledy. A fouknem.

Anny sedí v čekárně, nad sebou má různé plakátky týkající se kouření, Anny cucá bonbon.

10:40:27

Anny v ordinaci u doktora, ten zapisuje údaje do počítače.

Doktor: Čili vy jste rozvedená, ano?

Anny: Vdaná.

Doktor: Vdaná.

Anny: Ano.

Doktor: Takže vám je kolik?

Anny: Mně? 60. Já nevím, jestli to.

Doktor: 60, tak.

Anny: No, 60. Už jsem to. Já jsem se chtěla udělat mladší, ale nevyšlo to.

Doktor: Kolik kouříte?

Anny: No, jako kouřila jsem krabičku.

Doktor: No a co vás k tomu vede?

Anny: No prostě kafe. Chtěla jsem zkusit zase kafe...

Doktor: Co kdybyste strkala do pusy něco jinýho místo cigarety?

10:41:06

Anny: Zase jsem chtěla zkusit kafe s cigaretou. Já vím, že je to...

Doktor: Jako s tím počítejte, že jakmile začnete kouřit, takže se jste tam, kde jste byla vzápětí.

Anny: No, to já vím, a to bych nechtěla už.

Doktor: No, tak se tím řiďte. Tohle všechno záleží na vás, co chcete.

10:41:20

Anny s Malinovou na schůdkách v Centru R minus R.

Malinová: Prosím tě, ty nebreč, protože si posereš make-up.

Anny: Vždyť já žádnej ještě nemám.

Malinová: Ale stejně, a budeš mít červený oči a to nejde, musíš vypadat radostně.

Anny: Radostně. No ale vždyť... ale tohle není předposlední cigareta.

Malinová: Ne, ne, ta už je poslední.

Anny „teatrálně“ do kamery mluví k primáři.

Anny: Pane primáři z plicního, prosím vás, odpusťte mi to, ale to nejde, nejde, nemám pevnou vůli.

Z různých aktivit R-R, které jsme měli natočené, jsme zvolili prezentaci v TV Barrandov – jiné prostředí, mediální aktivita, druhé použití písně „Předposlední cigareta“.

10:41:45

Vchod do TV Barrandov, Anny, Malinová a ostatní vystupují z auta, vychází do budovy.

Anny: (ve zvuku) Manžela mám hodného, nepije, nekouří, no tak jako dva v rodině, to nemůžou, že jo, to jako je pochopitelný. No, žijeme spíš takovej volnější život. On na svém prkně, já na svém prkně.

Anny v maskérně, maskérka jí líčí obličej.

Maskérka: Jé, pardon.

Anny: Dobrý. Helejte, na to pravý vidím, tak to můžete ještě to, abych...

Maskérka: Kdepak.

Anny: *(ve zvuku)* Jdeme třeba na večeři nebo na oběd, i když jeho čas pracovní, je dost vytíženej, takže taky moc toho času nemá.

10:42:28

Na druhém křesle v maskérně sedí Helča při líčení.

Anny: Helčo, pak budeš moct jít rovnou za klukama.

Televizní studio, Dejdar u stolku, maskérka mu líčí obličej, Anny mluví na kameru, resp. na Vlastíka.

Anny: Hele, Vlastíku, pojd', vem foťák, prosím tě a já jdu za Martinem a uděláš mi s ním fotku. Co?

Vlastík: Já musím točit.

Anny: Ale vždyť než to začne.

Zvukař: Já se omlouvám, máme technickej problém s Martinovým portem.

10:42:57

U Dejdara se zastavuje Baudyš a loučí se s ním.

Baudyš: Děkuju, to nemělo chybu.

Dejdar: My moc děkujem, super.

Baudyš: Já jsem nevěděl, co očekávat, ale předčilo to očekávání.

Dejdar: Moc díky. Ještě, pane Baudyš, nemáte nějakou vizitku? Moc díky.

Anny oslovuje Dejdara.

Anny: Pane Dejdare.

Dejdar: Ano?

10:43:17

Anny: Já mám prosbou, já bych vás chtěla poprosit, můžu se s vámi vyfotit?

Dejdar: No jo, ale potom.

Anny: Ne, teďko, já právě, než to začne.

Dejdar: Jo, takhle, tak rychle.

Anny: Ládíku, ne... cože? Ne, to je Vlastíka. Vlastík.

Dejdar: Fotíte?

Anny: Už se to nabíjí.

10:43:44

Znělka pořadu, diváci tleskají, na pohovce jako host sedí Malinová, u stolečku Hrachovcová a Dejdar, dělají s Malinovou rozhovor, Anny v zákulisí čeká s mikrofonem.

Hrachovcová: Paní doktorko, dobrý večer.

Malinová: Dobrý večer.

Hrachovcová: Tak paní doktorko, založila jste občanské sdružení Rozkoš bez rizika.

Malinová: Ano.

Hrachovcová: Možná tak pro začátek, co si pod tím můžeme představit, kromě té rozkoše?

10:44:04

Malinová: Pod tím si musíte představovat týmy pracovníků, kteří bloudí nocí, hledají night kluby a všude tam, kde jsou shromážděny sexuální pracovnice. No a když nějaké najdou, tak je prostě osloví, představí se, dají jim preventivní materiály, dají jim ochranné materiály, to asi určitě víte, co to je.

Dejdar: Vaše klientky hrají divadlo. Je to tak?

Malinová: No.

Hrachovcová: Pro tuto chvíli bych si možná oddechla u nějaké pěkné písničky. O čem bude ta písnička.

Malinová: Tak hádejte.

Malinová hraje na basu, Anny zpívá písničku (pohledy na monitor studiové kamery).

10:44:47

Anny: *Do nosu se mi zavrtala vůně od polívky dršťkový, ten, kdo mi jí dneska večer cvakne, ochutná žár lásky můj, předposlední cigareta žaluje, že nevděk světem chodí, poctivě tu šlapu dobrejch dvacet let a čím dál míň to hodí.*

Potlesk diváků.

Anny v nemocničním pokoji, leží na pokoji napojená na kapačky.

10:45:37

Titulek:

o půl roku později

Anny: *(ve zvuku)* No, tak zaplaťpánbůh,...

Anny leží na posteli a mluví na kameru.

Anny: ...andělíček mě opatroval. Já si myslím příští tejden, že už mě vykopnou. *(pláče)*

Anny s kapačkou vychází ven na chodbu, prochází chodbou, zastavuje se ve výklenku chodby, kde sedí další pacienti a dívají se na televizi, vrací se zpět do pokoje.

Zásadní výpověď o světle na konci tunelu korespondovala s poměrně temnou chodbou nemocnice se zářícím oknem v dáli. Náznaky ochladnutí vztahu s manželem. Na manžela jsem se zeptala, Anny nesla krach manželství dost těžce a nechtělo se jí o tom moc mluvit.

10:46:04 **Anny:** *(ve zvuku)* Já jsem vlastně seskočila, jak se říká, hrobníkovi z lopaty. Já si z toho opravdu jako moc nepamatuju, protože zřejmě asi tím, jak mně vynechaly ty plíce, tak jsem asi vlastně hodně věcí prostě nevnímala. Říkám, jak to může člověk jako prostě vidět, ten tunel, na konci to světlo, ale je to tak. Až potom, když to člověk zažije na vlastní kůži a to, tak pozná, co to je. Vlastně, když jsem to prožila, tak když si potom uvědomíš, že vlastně už ti nezbejvá třeba tolik času nebo to, je to hroznej pocit. A říkám, jsem ráda, že jsem tady, že jsem to přežila. *(pláče)* Když jsem to světlo viděla, tak jsem prosila pánbíčka, aby mě zachránil, že ještě nechci umřít.

HT: A co tvůj manžel? Ten tu nebyl?

Anny sedí na židli vedle kapačky a mluví na kameru.

10:47:25 **Anny:** Ten tu nebyl. Ví, že to. Řekl, že mi zavolá. Ten taky, ten je věčně v luftu. Taky už mě začíná zlobit, už mi to nějak leze na palici, že je věčně pryč.

Detailní záběr na kapačku.

Anny: *(ve zvuku)* Jako samozřejmě bez práce nemůže bejt a to, ale jako...

Anny sedí na židli vedle kapačky a mluví na kameru.

10:47:53 **Anny:** ...radši bych, abych jako... nevím, šli jsme si někam sednout nebo se někam podívat nebo autem někam vyjet a to, ale je to čím dál tím slabší.

Anny si prohlíží kapačku.

Anny: *(ve zvuku)* Ochabuje to.

Anny jde po sídlišti, zasněženou ulicí, opírá se o hůlku.

Anny: *(ve zvuku)* To vlastně dneska člověk neví dne ani hodiny, kdy ho to potká, kdy nám ta svíčka dohoří. A já si myslím, že ještě chvílku snad mi bude hořet. Říkám, pánbíčkovi jsem neslíbila nic, ale slíbila jsem, že prostě, že když se z toho dostanu, že i do nemocnice bych dala nějakou menší finanční dar.

10:48:49 *Anny doma v obýváku, svléká si bundu, je přítomna vnučka se svým přítelem.*

Další setkání se členem rodiny – vnučka, která dvakrát skočila z okna, ale nechce o tom mluvit. V takových situacích nelze nikoho k natáčení nutit.

Vnučka: Dobrý den.

Anny: Tak to je moje vnučka a to je její přítel a přišli se podívat na nemocnou babičku.

Vnučka: No, přerušila jsem studium, protože jsem měla problémy, takže jsem invalidní důchodce.

Anny: Nepracuje, je doma a má větší důchod než babička, která má odpracovanejš 31 let. A to udělala prdlajs. Nechci bejt sprostá.

Vnučka: No jo, no.

HT: A jaký jste měla problémy?

10:49:25 **Vnučka:** No, těžký problémy, dost těžký problémy. Ani se mi o tom nechce nějak mluvit.

HT: A co jste provedla?

Vnučka: Co jsem provedla? Nic jsem neprovedla, ale trošku to, jsem měla psychický problémy.

Anny: Trošku blbla, víš? Nedorozumění s maminkou.

Vnučka: Ale už je to v pořádku. Doteďka beru léky a už je to dobrý, už je to v pohodě.

10:49:47

Anny se loučí s vnučkou.

Anny: Tak jo, hele, kočička, tak se opatrujte.

Vnučka: Měj se, babi.

Anny: Ahoj.

Záběr na andulku v kleci.

Anny: *(ve zvuku)* Je to... ale co naděláme,...

Anny sedí na gauči a mluví na kameru.

Anny: ...život jde dál, říkám, hlavně teď ještě... holky mi taky říkaly v práci, že...

Pohled na vánoční stromek a vedle na zdi obrázek panenky Marie se světelnými efekty.

10:50:04

Anny: *(ve zvuku)* ...zapálí za mě svíčku, že se budou modlit. Já říkám – no, budete mít určitě čas se modlit, když to...

Anny mluví na kameru.

Anny: ...když tam je furt plno lidí a to. – To je jedno, ale tak bude hořet svíčka.

Anny pláče, vytahuje papírový kapesníček.

Anny: A pojďte se bavit o něčem jiným, já už nechci brečet.

Opět aktivita R-R, každoroční připomenutí obětí profese. Anny se s činností R-R velmi identifikuje a chodí na všechny její akce.

Hana Malinová s ostatními nesou transparenty kolem parčíku u Hlavního nádraží.

10:50:30

Titulek:

2011

Anny je 62 let

Nápisy na transparentech – Od roku 2000 bylo v České republice brutálně zavražděno 18 prostitutek a 2 prostitutky. Malinová a ostatní začínají skandovat hesla.

Malinová a ostatní: Lásku, žádné násilí! Lásku, žádné násilí! Lásku, žádné násilí! Lásku, žádné násilí!

10:50:53

Prochází parčíkem, kolem je pár novinářů.

Malinová a ostatní: Milovat, nevraždit! Milovat, nevraždit!

Novinář: Ještě to natáhněte.

Průvod se zastavuje u sochy v parku, zpívají společně píseň.

Malinová a ostatní: *Chceš mladou a hezkou, plat, že to není láska, ať, mladá holka přece z lásky nepočítá chlapům vrásky, to se ke svý starý vrať, mladá holka přece z lásky nepočítá chlapům vrásky, to se ke svý starý vrať.*

Anny poskytuje rozhovor na kameru filmovému štábu.

Reportérka: Mě by zajímalo, proč jste se vlastně dneska tady toho pochodu zúčastnila?

10:51:24

Anny: Protože jsem byla taky sexuální pracovnice. Ale teď už nějaký pátek už jsem to pověsila na hřebík, takže... přijela jsem, protože dvě ty, sice jedna byla zavražděná, druhá ta přežila, obě jsem znala. A takže jsem se zúčastnila proto pochodu.

Probíhá zapalování svíček za zavražděné prostitutky.

Anny: Tak hoř, svíčičko. Maty, můžu tě poprosit? Já bych tam nevylezla.

Anny podává ženě svíčku, Malinová ukončuje akci.

Malinová: Takže děkujeme a nashledanou, příští rok ve stejnou dobu.

Anny: Jestli dožijem, jestli dožijem.

Malinová: To víš, že jo. A za lepšího počasí doufáme teda.

10:52:10

Anny: Hani a doufám, že kdybych nedožila, takže ne teda jako, že jsem byla zavražděná.

Malinová: Ale dáme ti tady svíčku. *(smích)*

Anny: Jasně, zapálíte mi taky. Jinak vás budu chodit v noci strašit.

Malinová: To víš, že jo.

Opět se nám vrací téma svíčky.

10:52:24

Anny odchází s červeným deštníkem pryč po trávníku v parku.

Anny: *(ve zvuku)* Pojedu na návštěvu do psychiatrický léčebny za dcerou a za vnučkou, abych jim tam něco přivezla k Vánocům, protože budou trávit Vánoce v psychiatrický léčebně. Mladá...

Anny s otevřeným červeným deštníkem mluví na kameru.

Anny: ...prostě spadla do špatný party a...

Anny s deštníkem nad hlavou přichází k tramvaji.

10:52:50

Anny: *(ve zvuku)* ...rozešla se s tím klukem, co s ním chodila. Máma její, že jo, moje dcera, tak ta vlastně má tu opožděnou reakci, prostě začla mluvit nesmysly a takže vlastně je tam taky v psychiatrický léčebně. Ale teďko akorát přidělávají starosti mně.

Dramatická scéna na toaletách, obvyklém útočišti narkomanů. Okolo procházela i „naše“ narkomanka z filmu „Katka“, ale do filmu jsme jí nakonec nedali, je to jiný příběh.

Anny na veřejných toaletách, maluje si u zrcadla oči, u vedlejšího zrcadla si líčí obličej mladá dívka.

Anny: *(ve zvuku)* Život je pes. Někdo holt se má dobře, někdo se má hůř. No. Já patřím mezi tu druhou sortu a zase nechtěla bych se mít moc dobře, to zas taky není dobrý. Tak akorát všeho s mírou.

10:53:44

Toaletářka se snaží vykázat narkomanku z kabinky záchodu, před kabinkami se tvoří fronta.

Toaletářka: Jano, pospěšte si na těch záchodách.

Anny: I mužský tady stojej, čekají frontu.

Toaletářka: Ale tady je plno ženských.

Anny: Prosím vás, můžete si pospíšet na těch záchodách? Tady čekají lidi.

Anny: No tak jak je to tady? Mám udělat loužičku venku?

Toaletářka: Ona ještě nevylezla?

Anny: Ne, ještě ne. Říkám, pemprsky nemám.

Toaletářka: Jano, vylez.

10:54:14

Rozzlobená toaletářka jde vytáhnout narkomanku ze kabinky.

Jana: Jako, Vendulo, ty vole, já jsem si zaplatila pět korun a nejsem tady ani dvě minuty, ty vole.

Toaletářka: Hele, vylez. Vylez nebo tě vytáhnu.

Jana: Dobrý, já vylezu.

Toaletářka: Tak dělej. Tady je plno ženských, jdi si to šlehnout ven. Neser mě, ti říkám.

Jana: Hlavně, když si tady šleháš ty, tak to jo.

Toaletářka: Běž.

Jana: No, to tě nasralo, co?

Toaletářka: Ještě jednou sem přijď.

Jana: A ona, když si tady šlehá, to jo. Paní Záchodová.

10:54:49

Anny se loučí.

Anny: Zatím.

Anny opouští veřejné záchodky.

Anny: Tak jo.

Anny jede po pojezdových schodech nahoru, prochází se vánočním trhem na Andělu, kouří cigaretu.

Anny: *(ve zvuku)* Přistihnu se někdy, že třeba koukám na pohádku. A je taková smutná nebo to, protože třeba mi to připomene něco z mého života, jo? Prostě, že jo, holka se zamilovala, nemohla si ho vzít, protože to rodiče nedovolili a to. Tak nějak člověk si promítne třeba ten svůj život nebo to, že

třeba to, co by chtěl, tak mít nemohl. To, co nechtěl nebo to, tak potom třeba si vzal a nevydrželo to třeba dlouho nebo prostě tak nějak.

10:55:53

Anny jede tramvají (kamera ji snímá v odraze ve skle), ve zvuku je slyšet zpěv vánoční písně (R minus R).

Všichni: *(ve zvuku) Po roce Vánoce, Vánoce...*

V prostorách R minus R, Malinová v masce anděla, všichni zpívají písničku, někteří sedí u stolku, na stolku je vánoční cukroví.

Všichni: *...přicházejí, šťastné a veselé, (...) pokoj nedá, tuče o (...) samou kost, říká táta, i když chvátá na pohotovost, mně se taky klíží zraky, bylo toho trochu moc (...) nárok až zas do Vánoc, jó, Vánoce, Vánoce přicházejí, zpívejme přátelé, po roce Vánoce, Vánoce přicházejí, šťastné a veselé.*

Důležitá výpověď o rozvodu. Hledali jsme místo kam ji dát, atmosféra Vánoc a Annina tíživá samota v prázdném baru u automatů byla pro tuto výpověď důležitá – naděje na partnerství se ztratila. Téma Vánoc se ve filmu několikrát opakuje – je to důležitý bod Annina života.

10:56:47

Anny s hůlkou přechází přes přechod zasněženou večerní Prahou.

Anny: *(ve zvuku) Jsem rozvedená a jak jsem se dozvěděla, když jsem mluvila naposledy s bývalým manželem, tak se vrací ke svý první manželce, takže asi zřejmě tady v Praze už nebude.*

Anny v herně, sedí u hracího automatu, kouří cigaretu, sedí před kamerou.

Anny: *(ve zvuku) Já to hodně žeru v sobě, rozebírám to prostě v tý makovici, i když se dívím, že už mi taky z toho nevakne, protože opravdu je toho naloženýho na mě dost.*

10:57:33 *Celkový pohled na hernu, blikající automaty, Anny v rohu u automatu vedle baru.*

Anny: *(ve zvuku)* A potom právě, když to, tak se musím někde vyřvat, vybrečet, abych si ulevila. Ale ono to pořád nejde.

Večerní ulice, prostitutka ukazuje „paroháče“ na kameru, projíždějící auta.

10:57:50 *Titulek:*

o půl roku později

Prostitutka na mostě, projíždějící auta, nápis na mostě – Vášně neumírá, Anny na ulici večer.

Anny: Ježišmarjá, tady je to jak v pravý poledne na Václaváku provoz.

Anny přechází tramvajové koleje, kolem projíždí hodně aut.

Anny: *(ve zvuku)* Láska? Láska už mě pustila, jak jsem se zklamala, už mě to pustilo.

Kolem projíždějící auto troubí, Anny na chodníku, chytá se tyče od dopravní značky, dívá se do zrcátka.

10:58:37 **Anny:** *(ve zvuku)* No, budu muset opravdu nějak zase prožít nějaký zážitky, takže budu muset vyrazit, abych zase přezkoumala, jak se věci mají. Zkusím se tak půl hodky procházet, uvidím, jestli budou nějaký nabídky ještě nebo ne, jestli někdo zastaví a bude něco chtít.

Anny kouří, dívá se na projíždějící auta, další auto troubí.

10:59:23

Anny se oklepala ze svého zklamání a zase se snaží žít. Tato situace je dobrým projevem její životaschopnosti. Opět zcela autentické rozhodnutí Anny jít zase na ulici.

Titulek:

2012

Anny je 63 let

Anny na veřejné toaletě v červené vestičce bez rukávů, ostříhaná na ježka, umývá záchodovou mísu štětkou, prochází kolem kamery a ukazuje na ruce chňapičku na utírání, utírá s ní záchod.

Anny: Mám takovou chňapičku, ono se to s tím i lepší mele.

Anny počítá u okýnka drobné a rozděljuje je do mističek.

Anny: Dva, čtyři, pět.

10:59:47 *Anny obsluhuje muže u okýnka.*

Muž: Jednou za korunu, jo?

Anny: Já jsem řekla, prostě za korunu to nejde, to byste si musel jenom krupnout do trenek.

10:59:57 *Muž nakukuje do okýnka.*

Muž: Ježišmarja, tak to je normální, ne? To dělám každý den.

Anny: No a jako co potom s tím děláte?

Anny kouká z okýnka a mluví na kameru.

Anny: Teďko je to vlastně 14 dní, co jsem zase přijela z nemocnice.

Anny se otáčí za sebe k druhému okýnku a obsluhuje zákazníci.

Anny: Ano, ano, děkuju, papírek si utrhňte.

Anny pokračuje – mluví na kameru.

11:00:15

Anny: Zjistili mi, zase jsem byla na rentgenu a prostě na těchhle vyšetřeních, tak mi zjistili, že mi plíce fungují na 60 procent. Já říkám – tak to ještě je dobrý.

Anny vyhlíží z okýnka pána, ten na ní mluví z kabiny.

Anny: Tak je tam ještě takhle dlouho?

Muž: Já to mám trochu komplikovaný.

Anny: A to jste chtěl za korunu a jste tam takhle dlouho, jo?

Muž: Jo.

Anny: Jo? No kam bysme přišli?

Anny v okýnku – mluví na kameru.

11:00:43

Anny: No teďko vnuk, ten, jak jsme vlastně natáčeli tenkrát u nás, že jo, tak ten už dokončil školu, teď se jde učit. Jde na kuchaře, já říkám – no... já říkám – s tou cukrovkou taky na kuchaře, já říkám – to budeš muset chodit a koukat jenom do hrnců, ne všechno ochutnávat a to. A on – babi, prosím tě. Já říkám – no.

Anny vytírá podlahu na veřejné toaletě.

Anny: *(ve zvuku)* Víš, jak já to říkám? Že s chlastem a se sexem už jsem vyrazila dveře. I když nikdy neříkej, že nikdy. No, ale zatím se takovej nenašel, pro kterýho bych ještě třeba byla schopná do toho ten poslední zbytek tý síly. *(smích)*

Reálná situace akce R-R k výročí založení. Je ve stylu maškarního plesu a pomalu se mění v jakési až nereálné panoptikum, což se snažíme stříhem zdůraznit. Anny tu naposled zaspívá svou píseň.

11:01:44 *Anny se připravuje na ples, žena jí dává na hlavu paruku, Anny sedí u stolu v sále s Janou (jako upírem).*

Žena: Takhle.

Konferenciérka: *(ve zvuku)* Dobrý večer, dámy a pánové, vítáme vás na plese občanského sdružení Rozkoš bez rizika. Toto...

Konferenciérka uvádí ples do mikrofonu.

Konferenciérka: ...občanské sdružení pořádá tento ples poprvé a je to k výročí...

11:02:02 *Záběr na hosty v sále, u stolků, mezi nimi žena v masce nevěsty se zkrvavenými šaty.*

Konferenciérka: *(ve zvuku)* ...20 let jeho založení.

Jana (upírka) u stolu, Helča s bílým závojem, vedle ní žena v masce zdravotnice, Anny zpívá na pódiu do mikrofonu píseň Předposlední cigareta, účastníci plesu v maskách sledují její vystoupení.

11:02:10 **Anny:** *Předposlední cigareta varuje, že nevděk světem chodí, poctivě tu šlapu dobřech dvacet let a čím dál míň to hodí.*

Bouřlivý potlesk přítomných.

Anny: Děkuju, děkuju.

Poslední scéna, kterou jsme pak ve střížně nazvali „tanec smrti“. Anny si svou masku přinesla nezávisle na nás a sama si ji i nasadila, nic není aranžováno, vše přirozeně vyplynulo ze situace na večírku. Rozhodli jsme se tuto scénu lehce obrazově stylizovat, aby byla jakýmsi předobrazem Annina odchodu. Hudba je z Verdiho opery Traviatta (tematicky příbuzné – v opeře jde o osud kurtizány). Hudba z Traviatty byla ve filmu několikrát použita v nočních scénách z ulice, ale

vždy jen její úvodní část, hlavní valčíková melodie se rozvine až v této konečné scéně.

Anny si v předsáli nasazuje masku „Výkřik“ a vchází do sálu, sedí na židli, k tanci ji vyzývá muž v černých brýlích a klobouku, ve zvuku zní hudba z Verdiho Traviaty, do obrazu se prolínají rozostřená světla projíždějících aut noční Prahou, hořící svíce v okénku.

Opět symbolika svíčky, několikrát se ve filmu opakující.

veřejné toalety, detail svíčky.

11:04:57 *Titulek:*

Anny zemřela ve věku 64 let

Podchod metra, pohled na otevřené dveře na veřejnou toaletu, procházející lidé podchodem, někteří vchází na toaletu, jiní z toalety vychází.

Ve zvuku stále zní valčík z Traviaty. Chtěli jsme ale trochu otupit patos a vrátit se k „všednosti života“. Jeden nápad byl ukončit hudbu ohlášením z rozhlasu s názvem skladby a autora, ale příliš to nefungovalo. Tak hudba pokračuje přes záběry běžného provozu na toaletách v metru. Život jde dál....

11:05:06 *Titulek:*

tvůrci filmu děkují

rodině ANNY KAŠÁKOVÉ

Haně Malinové a Rozkoši bez Rizika z.s.

László Sümeghovi

dramaturgie

Michael Třeštík

Ivana Pauerová

Jan Gogola ml.

spolupracovali

**Petr Morávek, Hana Procházková, Jorge Sanchez, Tomáš Krýsl,
Dana Klempířová**

**Tereza Rímská, Tamara Hotařová, Petr Bíma, Jitka Chaloupková,
Barbora Bártová**

Petr Ostrouchov, Jakub Konopásek, Daniel Vadocký

poděkování

Martinu Dejdarovi a Kateřině Hrachovcové

ve filmu byla použita hudba

**z divadelních her autorské dvojice Hany Malinové a Ing.
Vladimíra Pecky**

La Traviata – Prelude to Act 1

Giuseppe Verdi

nahrál Studiový orchestr

(p) 2018 Studio Fontana spol. s r.o.

barevné korekce

David Cysař, Oskar Lehar

zástupkyně vedoucího produkce ČT

Magda Tučková

produkce a režijní spolupráce

Hana Třeštíková

natáčení zvuku

**Vladimír Nahodil, Stanislav Hruška, Jan Valouch, Jiří Kubíček,
Václav Hejduk**

**Lukáš Moudrý, Lukáš Houdek, Ivo Repčík, Jaroslav Jehlička,
Daniel Němec**

zvukový design a mix zvuku

Richard Müller

střih

Jakub Hejna

archivní materiály poskytl

Česká televize

Studio čas – Michal Třeštík

vedoucí produkce ČT

Zdeněk Hala

kamera

Vlastimil Hamerník, Martin Kubala, Ivan Vojnár, Stano Slušný

Jiří Chod, David Cysař, Ervín Sanders, Miroslav Souček

Martin Nováček, Braňo Pažitka a Tomáš Třeštík

výkonný producent ČT

Jiří Vlach

producenti Negativ s.r.o.

Kateřina Černá

Pavel Strnad

kreativní producentka ČT

Alena Müllerová

scénář a režie

Helena Třeštíková

DEVELOPMENT OF THIS FILM WAS SUPPORTED BY

film byl vyroben v koprodukcii

Česká televize

Negativ

©

Česká televize

Negativ s.r.o.

Helena Třeštíková

2020

KONEC

EVROPSKÁ UNIE
Evropské strukturální a investiční fondy
Operační program Výzkum, vývoj a vzdělávání

MINISTERSTVO ŠKOLSTVÍ,
MLÁDEŽE A TĚLOVÝCHOVY

Oponenti: MgA. Tereza Reichová

Neprošlo jazykovou ani redakční úpravou.

Dostupné pod licencí [Creative Commons BY-SA 4.0](https://creativecommons.org/licenses/by-sa/4.0/)

© Akademie múzických umění v Praze, Malostranské náměstí 259/12, 118 00 Praha 1, IČ
61384984

